

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

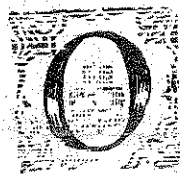
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 377

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΟΥ ΚΑΤΕΦΑΓΕ ΜΕ

ΟΤΑΝ ὁ Ζεὺς ἦτο νήπιον, λέγει ἡ ἀρχαία Ἑλληνική μυθολογία, ἐκρύπτετο εἰς τὴν Ἰδην τῆς Κρήτης. Διὰ νὰ μὴ τὸν ἀνακαλύψῃ ὁμως ὁ μαινόμενος ἐναντίον του Κρόνος,

οἱ σωματοφύλακες τοῦ νηπίου, οἱ Κουρήται, ἐκτύπων μὲ μανίαν τὰς ἀσπίδας των. Οὕτως ἐκάλυπτον μέσα εἰς τὸ πανδαιμόνιον τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων τοὺς νηπιακοὺς κλαυθμηρισμούς.

Ὁ συμβολισμὸς τοῦ ἀρχαίου μύθου εὐρίσκει τὴν ἀνταπόκρισίν του εἰς τὸν μύθον του αἰῶνος μας. Οἱ σύγχρονοι Κουρήται τῶν εἰδώλων ἀνεβάζουν ἕως τὰ ἄστρα τὸν ἡχηρὸν θόρυβον τοῦ χρήματος. Δημιουργοῦν ἐκ κωφαντικὸν πανδαιμόνιον μὲ τὸν ὑλιστικὸν προβληματισμόν. Ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτὸς ὁλόκληρος ἡ κοινωνικὴ ζωὴ, κάθε ἄνθρωπος, ἀστὸς ἢ ἀγρότης, μορφωμένος ἢ ἀπλοϊκὸς σφυροκοπεῖται καὶ διαμελίζεται πνευματικῶς ἀπὸ τὴν προπαγάνδαν τοῦ χρήματος. Ἡ διψαλέα ἀναζήτησις τοῦ ὑλικοῦ κέρδους συγκλονίζει τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ζωὴ ἀφιονίζεται καὶ παραληρεῖ. Ἡ ἀγωνιώδης ἀναπνοὴ τῆς γίνεται ἄρρυθμος. Ὑπνοβατεῖ καὶ παραπαίει. Συνταράσσεται ἀπὸ παραισθήσεις καὶ ἐφιαλτικὰς εἰκόνας φρίκης. Ὁ γύψ τῆς ἀγωνίας τοῦ χρήματος κατατρώγει τὰ σπλάχνα τῆς ὥς τὸ μυθικὸν ἐκεῖνο

πτερωτὸν τέρας κατεσπάρασσε τὸν καθηλωμένον εἰς τὸν βράχον Προμηθεά.

Ματαίως προβλήματα ἄλλης περιοχῆς ἀγωνίζονται νὰ διαπεράσουν τὸ φράγμα τῶν ὑλικῶν μεριμνῶν. Ματαίως κτυποῦν τὴν σκληρότητα τοῦ ὑλιστικοῦ ὀστράκου μὲ τὴν ὁποῖαν περιβάλλεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Τοῦτο παραμένει ἄθραυστον.

Μόνον, λοιπόν, ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται ἄνθρωπος; Τί ἀπέγινεν ἐντὸς του ὁ σπόρος τοῦ πνεύματος ποὺ τοῦ ἐνεφύτευσαν οἱ χριστιανικοὶ αἰῶνες; Διατὶ ἀπεκηρύχθη ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ Κυρίου, ὅτι οὐδὲν ὄφελος ὑπάρχει εἰς ὅποιον κερδίσει τὸν κόσμον ὅλον καὶ χάσει τὴν ψυχὴν του; Πλανᾶται ὁμως ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὁ σύγχρονος Ἕλλην, ἂν νομίζῃ ὅτι ἡ ζωὴ στηρίζεται εἰς τὴν ὑλιστικὴν παραφροσύνην τῆς ἐποχῆς μας.

Πλανᾶται πλάνην οἰκτράν ὅταν ἐπιλαμβάνῃ τὸν λόγον τοῦ ἄφρονος πλουσίου ὅταν ἀδιαφορῇ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ χριστιανικοῦ ιδεαλισμοῦ. Τοῦ ιδεαλισμοῦ ποὺ λαμπρύνει τὴν ψυχὴν καὶ ποὺ ὑπόσχεται: «πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν».

Μεγαλύτεροι κίνδυνοι διὰ τὸν νεοέλληνα ἀπὸ τὴν οὐνίαν, τὸν χιλιασμόν, τὸν μαρξισμόν, τὸν ἀθεϊσμόν δὲν ὑπάρχουν. Καὶ ὁμως ὁ ναὸς τῶν πρώτων οἰκοδομεῖται μὲ ἑωσφορικὴν ἐπαρσιν ἐν μέσαις Ἀθήναις. Οἱ ἄλ-

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Εὐπριανοῦ ἐπισκόπου Καρχηδόνης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ πάθος καὶ τὸν σταυρὸν ὁ Κύριος, προτοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀγωρὴν ὅψιν τοῦ θανάτου καὶ τὴν ροὴν τοῦ αἱματός του, ποίας ἐπονειδίστους λοιδορίας δὲν ἤκουσε μὲ ὑπομονήν, ποίους ἐμπαιγμούς καὶ ὕβρεις ὑπέμεινε, ὥστε μὲ καρτερίαν νὰ δεχθῇ τοὺς χλευασμούς

λοι ἐξαπλοῦνται μὲ ταχύτητα θερινῆς πυρκαϊᾶς καὶ κραυγάζουν πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἄρατε πύλας.

Ποῖος ὁμως προσέχει εἰς τοιοῦτου εἰδους ζητήματα! Ἐς αὖριον τὰ σπουδαία. Οἱ ἄνθρωποι «ἐκτὸς ἑαυτοῦ» τρέχουν ἀλλόφρονες, ὡς οἱ συστρεφόμενοι, χείμαρροι, ἀξιοθρήνητοι χρυσοθήραι, παρανοϊκοὶ καὶ ματαιόσπουδοι.

Νὰ πιστεύσωμεν λοιπὸν ὅτι τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος εὐρίσκεται εἰς τὸ ἔτος μηδέν; Εἶναι ἀληθὴς ὁ φερόμενος ὡς λόγος ἐπιφανοῦς πολιτικοῦ ὅτι «ἡ χώρα ἔχει σήμερον ἀνάγκην μόνον ἀπὸ μηχανικῶν καὶ γεωπόνων καὶ ὄχι ἀπὸ παπάδων»; Καὶ ἂν ναι εἰς τὰ καθηγιασμένα ταῦτα χώματα «τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε ἀρχιερεὺς»;

Ἡ κρισιμότης ὁμως τῶν περιστάσεων δὲν ἀφίνει χώρον διὰ θρηνητικὰς ἐπωδοὺς. Ἡ μόνη διέξοδος εἶναι ἡ ὀρθόδοξος δρᾶσις. Ὅσον χειροτέρα εἶναι ἡ κατάστασις τόσον μεγαλύτερα ἡ ἀνάγκη ἐπεμβάσεως. Ὅσον βαθυτέρον τὸ σκότος τόσον τὸ φῶς ἀναζητεῖται περισσότερον. Καὶ σήμερον ἡ κατάξηρος πνευματικὴ γῆ τῆς Ἑλλάδος ἀναζητεῖ διψαλέως τὴν δρόσον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι δραματικὴ. Δὲν κατῶρθωσε νὰ τὴν πνίξῃ ὁ δαιμονιώδης θόρυβος τῆς ὕλης, ἡ ἐπιχρυσωμένη οὐνία καὶ τὰ σκοτεινὰ δίκτυα τῶν αἰρέσεων. Καιρὸς πλέον νὰ ἐκδιωχθοῦν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ νὰ διασκορπισθοῦν οἱ ἀργυραμοιβοὶ ἐκ τοῦ Ναοῦ. Καιρὸς νὰ ὁμιλήσῃ ἡ ὀρθοδοξία τὴν δριμεῖαν γλῶσσαν τῆς πνευματικῆς ἀντιστάσεως. Οἱ δρόμοι τῆς οὐνίας πρέπει νὰ φραγθοῦν. Ὅταν τὸ φραγγέλιον χρησιμοποιῆται ἐναντίον τῶν κολλυβιστῶν τοῦ Ναοῦ εἶναι ἅγιον.

«Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου, Κύριε, κατέφαγέ με».

καὶ τοὺς ἐμπτυσμούς! Ὑπομένει ὁ Κύριος τοὺς ράπισμούς, στεφανώνεται μὲ ἀκάνθινον στέφανον, αὐτὸς ὁ ὁποῖος στεφανώνει μὲ ἀμάραντον στέφανον τοὺς μάρτυρας. Μαστίζεται ἀπὸ παλάμην δουλικὴν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀπονέμει τοὺς ἀληθινούς στεφάνους εἰς τοὺς νικητάς. Ἐκδύεται τὰ γήϊνα ἐνδύματα αὐτὸς ποὺ ἐνδύει τοὺς ἄλλους μὲ ἐνδυμα ἀθανασίας. Γεύεται τὴν τὴν χολὴν αὐτὸς ποὺ ἐχάρισε ἡμᾶς οὐράνιον δέπνον. Ποτίζεται μὲ ὄξος αὐτὸς ποὺ ἔπιε τὸ ποτήριον διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἀθῶος καὶ δίκαιος ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀθωότητα καὶ δικαιοσύνην συγκαταλέγεται μὲ τοὺς κακούργους, ἡ ἀλήθεια καταπιέζεται ἀπὸ ψευδεῖς μαρτυρίας, δικάζεται ἐκεῖνος ποὺ δικάζει τὴν γῆν καὶ σιωπῶν φέρεται πρὸς τὴν σφαγὴν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν δὲ ὁ Κύριος καρφώνεται εἰς τὸν σταυρὸν, τὰ ἄστρα συγχέονται, τὰ στοιχεῖα συνταράσσονται, ἡ γῆ σείεται, ἡ νύχτα καλύπτει τὴν ἡμέραν, ὁ ἥλιος διὰ νὰ μὴ ἰδῇ τὸ κακούργημα τῶν Ἰουδαίων ἐσκώτισε τὰς ἀκτῖνας του καὶ τὸ φῶς του, ὁ δὲ Χριστὸς ἄφωτος, ἀκίνητος δὲ ἀποκαλύπτει καθόλου κάτω ἀπὸ τὸ πάθος τὴν μεγαλειότητά του. Μέχρι θανάτου ὑπομένει καρτερικῶς καὶ ἀδιαλείπτως τὰ πάντα διὰ νὰ τελεσιουργηθῇ πλήρης καὶ τελειοτάτῃ ἐν Χριστῷ ἡ ὑπομονή.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀκόμη καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους τοὺς φονεῖς Του ἂν μετανοοῦν καὶ προσέρχονται εἰς αὐτὸν τοὺς ὑποδέχεται ἐπειδὴ εἶναι εὐμενὴς διὰ τὴν σωτηρίαν των, καὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν σωτηριώδη του ὑπομονὴν οὐδένα ἀποκλείει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς βλασφήμους τοῦ ὀνόματός Του, ἔαν μετανοήσουν διὰ τὰ ἁμαρτήματά των καὶ ὁμολογήσουν τὸ κακούργημά των, ὄχι μόνον τοὺς δωρίζει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων ἀλλὰ καὶ τοὺς δέχεται εἰς τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς οὐρανοῦ βασιλείας. Ὑπάρχει μεγαλύτερα ὑπομονὴ καὶ εὐμείνεια; Ἀλλὰ προσέτι ζωοποιεῖται μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ αὐτὸς ποὺ ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τέτοια λογίς καὶ τόσον μεγάλη εἶναι ἡ ὑπομονὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἂν δὲν ἦτο τέτοια δὲν θὰ εἶχε ἡ ἐκκλησία ὡς ἀπόστολον τὸν Παῦλον.

Ἐὰν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς προσφιλέστατοι ἀδελφοὶ εἴμεθα ἐν Χριστῷ καὶ αὐτὸν ἐνεδύθημεν καὶ αὐτὸ. εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας μας πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν τὰ σωτηριώδη τοῦ Χριστοῦ ἴχνη, ὅπως διδάσκει καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης: «ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν ὀφείλει καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε καὶ αὐτὸς οὕτω περιπατεῖν.»

Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία ὠκοδομήθη ὅπως ὁ Κύριος εἶπεν, γράφει εἰς τὴν ἐπιστολὴν του.

«Καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσῃτε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, ὡς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὕρεθῃ δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ὡς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδῶρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως.»

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑΣ

Τοῦ συνεργάτου μας Εὐθύμ. Τριανταφύλλου ἀξιωματ. Χωροφυλ. ἐ.δ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παρατρούμενοι Κληρικοί τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας διὰ παρεκτροπὰς ἢ διὰ ζητήματα τοῦ ὑπογαστρίου πάθους, μιμοῦνται τὸν Ἰούδα καὶ κατόπιν κηδεύονται ἐπισήμως, (αὐτοκτονία ἱερέως Ἰωάννου Κωστέλετου, ἐν τῷ χωρίῳ Κυπριάδης Κερκύρας, διὰ τὸν ὁποῖον ἐστῆθη εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἡ ἐφημερίς ΕΘΝΟΣ. (βλ. δημοσίευμα ἰδίας ἐφημερίδος 29-4-60).

Ἀλλὰ καὶ τί θὰ ἀνέμενέ τις ἀπὸ τοιαύτην πρόδοον; Ἐκτὸς τῶν ρηθέντων ἐπισήμων, ἰδοὺ καὶ ἕτερος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, Βασίλειος Ἐξαρχος, καθηγητὴς τῆς Ἠθικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Παραπέμπεται διὰ βουλεύματος, ὥπως διασθῇ διὰ πλαστογραφίαν, διότι διώρθωσε τὰ πρακτικὰ τῆς Σχολῆς, πρὸς ὄφελος ἀποφοίτου. «Ὁ ἴδιος διεξέυχθη τὴν σύζυγόν του, διὰ λόγους ἀσθενείας αὐτῆς καὶ ἐνυμφεύθη ἐκ νέου μὲ ἀλλόδοξον Γερμανίδα, πρᾶγμα τελείως ἀσυμβίβαστον διὰ πανεπιστημιακὸν διδάσκαλον τῆς Ἠθικῆς καὶ δογματικῆς». Ἡμεῖς οἱ πεπαικότες δὲν βλέπομεν ποῦ κεῖται αὐτὸ τὸ ἀσυμβίβαστον. Ἡ συνεννος κατέστη ἀχρηστος ἐκ τῆς ἀσθενείας. Ὁ ἀνὴρ ἦτο ὑγιεστατος καὶ εἶχεν ἀνάγκην... θεραπείας εἰδικῆς. Ἐάν τὸν ἐμποδίσωμεν ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου—ἔστω ζωῆς τῆς συζύγου—ποιοῦμεν αὐτὸν μοιχεύειν. Καὶ ἡ μήτηρ Ἐκκλησία (τῶν ἀνεστηκότες) δὲν δύναται νὰ καταστῇ συνεργὸς εἰς μοιχείαν. Ἀπαξ εὐρέθη ἡ κατάλληλος ἀγκάλῃ τὸν στεφανώνει μετὰ τιμῶν. Μήπως ὁ ἀείμνηστος Σπυρίδων Βλάχος δὲν ἐξέδωκε τὰ 1.500 διαζύγια ἐν διαστήματι ἔτους, μόνον ἐν Ἀθήναις, διὰ χρεώνοντας καὶ χροῦσας; Μήπως ἄλλος ἄρχων τοῦ τόπου δὲν ἐστεφανώθη μετ' ἀλλοδόξου κατὰ τὸ πρωτεσταντικὸν δόγμα καὶ ἐλθὼν ἐν Ἀθήναις ἐστεφανώθη καὶ αὖθις κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα; Τί ἐπὶ πλέον ἐποίησεν Ἐξαρχος;

ΑΓΙΑ ΑΓΚΑΛΗ

Ὅπισω εἰς τοὺς Ἀγίους Πατέρας. Νὰ μυρίζου με λιβάνι! Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια.

Αὐτὰ κραυγάζει ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία διὰ στόματος; Ἀρχιμανδρίτου Χαράλαμπος Βασιλοπούλου. Ἀλλ' οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι ἀνεθεμάτισαν τὸ νέον παπικὸν ἡμερολόγιον, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον. Ἀπηγόρευσαν καὶ τὸν γάμον εἰς τοὺς Ἐπισκόπους καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐκ τῶν σήμερον γιγνομένων δὲν ἐπέτρεψαν. Φαίνεται δὲν ἐγγώριζον ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἔμελλε νὰ σημειώσῃ ἀλματώδη πρόδοον. Σήμερον ὁρῶντες ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἄνω τὴν ἐξέλιξιν ἡμῶν, ἀσφαλῶς θὰ κρύπτωσι τὸ πρόσωπον ἐξ ἐντροπῆς. Καὶ θὰ ὁμολογῶσιν ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τὴν ἑαυτῶν πλάνην καὶ ἀμαθίαν—τόσον διὰ τὰ χρονολόγια, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Ἀγίας ἀγκάλῃς. Πάντως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ κατηγορῶνται ἐπὶ ἀμαθείᾳ. Διότι μήτε ἀστεροσκοπεῖα, οἷα σήμερον ἀπεκτίσαμεν, εἶχον οἱ δυστυχεῖς, μήτε

«ἱκανοὶ» ἦσαν, ὡς εὐνουχίσαντες ἑαυτούς, διὰ τὴν ἁγίαν ἀγκάλην.

Τὸ ζήτημα τοῦ χρονολογίου εὐτυχῶς τὸ ἐδιωρθώσαμεν ἄνευ πολλῶν συνεπειῶν. Ἀπομένει τὸ τῆς ἁγίας ἀγκάλῃς. Τὸ θέμα ἐθίξε πρώτη ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Καλλαρίδου ὁδοῦ Ἀετιδῶν 9, Χολαργός, Ἀθήναις ἐν ἔτει 1956. Ἡ Ἑλληνὶς αὕτη ἀντελήφθη, ἐφ' ὅσον τὰ γόνατά μας δὲν ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας καὶ ἡ σὰρξ ἡμῶν δὲν ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον, ἐπόμενον ἦτο νὰ ἔλθῃ εἰς μέσον ἡ ἁγία ἀγκάλῃ καὶ ἔβαλε πρώτη τὸν θεμέλιον λίθον. Ὑποθέτομεν, ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς συνέδριον τῶν ἐκκλησιῶν θὰ συζητηθῇ καὶ τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα. Τότε θὰ μυρίζωμεν λιβάνι. Ἄν καὶ ἐμυρίσαμεν τοιοῦτον ἀπὸ τὴν ἀγκάλην Νότας Φούτρη καὶ Παπακουρῆ ἐν τῇ περιφερείᾳ Τριπόλεως.

Μήπως δὲν ἦτο ἄρωμα λιβανίου ἡ ἁγία τράπεζα τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῆς Βονίτσης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἱερεὺς Κ. Παπακωνσταντίνου ἀπῆλανε τὴν ἁγίαν ἀγκάλην τῆς ἐγγάμου Γεωργίας Καψαλῆ; Συνεπεία τοῦ μεθυστικοῦ λιβανίου—ὁ μὲν ἱερεὺς κατεδικάσθη εἰς 25μηνον φυλάκισιν, ἡ δὲ αὐτῆς μήτηρ ἠτοκτόνησε.

Νὰ μυρίζετε λοιπὸν, Πάτερ Χαράλαμπε λιβάνι. Ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς Ἀναστασίας Μαυρογιάννη ἐτῶν 11, ὑπὸ τοῦ ἱερέως Χρήστου Σατραζάνη εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Πρόδρομος Χαλκιδικῆς, ὅπως συνάμα καὶ δημοδιδασκάλου, πρὸς δὲ καὶ ἐγγάμου. Οὗτος εἶχεν ἠδῆ μένον εἰς τὸ ἑπακρον τὸ σεξουαλικὸν ἐνστικτον, παρὰ τὴν ἡλικίαν του (ἦτο 75 ἐτῶν) καὶ ἐπὶ τῆς ἥβης τῆς ρηθείσης παιδίσκης «*ἐσχεδιάζε*» τὸν χάριτν τῆς Χαλκιδικῆς. Ὁ ἴδιος κατ' ἐπανάληψιν εἶχε «*σχεδιάσει*» τοιοῦτους χάριτας ἐπὶ τῶν ἀηλίκων Μιχαλοῦδη Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ θυγατρικοῦ τοῦ νεωκόρου (ΕΘΝΟΣ 17 6 59).

Νὰ μυρίζετε λιβάνι ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξήχετο, ἐκ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ χωρίου Βούτες Ἱερρακλείου Κρήτης, ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς Ἰωάννης Ἀναγνωστάκης, ἐτῶν 50 μετὰ τῆς Εὐαγγελίας Παπαδάκη, ἐτῶν 20, κατελήφθη εἰς ἄσπεμον στάσιν, δι' ἣν προῆξιν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ νύκτωρ τὸ χωρίον του. (ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ 24-6-59).

Μάλιστα πάτερ Χαράλαμπε, νὰ μυρίζετε λιβάνι, ὡς ἐκεῖνο ὁπερ ἐξεχύθη ἀπὸ τὴν Μονὴν Ὁδηγητρίας Κρήτης, ἐν ἣ ὁ σφοιγηλὸς Ἡγούμενος κ. Ἀδικομηνάκης, χάριτν τῆς ἁγίας ἀγκάλῃς τῆς Σωφρονίας ἐφρόνευσε τὸν Ἱεροδιάκονόν του διὰ πελέκους. Εὐτυχῶς δὲν ἦσαν οἱ ἀλληλοσφαγόντες ἐκ τῶν πεπαικότες. Ἦσαν ἐκ τῶν ἀνεστηκότες τῆς ΕΠΙΣΗΜΟΥ Ἐκκλησίας. Νὰ μυρίζετε λιβάνι ὡς ἐκεῖνο τοῦ παιδεραστοῦ ἱερέως Γ. Χρυσανθακοπούλου, ἐτῶν 52, ἐκ Μαιουσιᾶς Αἰγίου, καταδικασθέντος ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου Ἀγρινίου ἐπὶ ἀποπλανήσει παιδός, εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν. (ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ).

ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ ΝΕΣΤΩΡ

Εδρισκόμεθα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἔτος 291 ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως. Εἰς τὸ μεγάλο στάδιον τῆς πόλεως πλήθη κόσμου κατακλύζουν τὰς κερκίδας. Ἐξαφνα ἡ κοσμοπλημμύρα σιωπᾷ. Αἱ σάλλπιγγες ἡχοῦν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς εἰσέρχεται βασιζόμενος εἰς τὸ φορεῖον του. Πολύχρωμοι ἱππεῖς δίδουν εἰς τὸ θέαμα φαντασμαγορίαν. Χαῖρε Καῖσαρ, ἡκούσθησαν αἱ ἐπευφημίαι.

Σὲ λίγο αἱ σάλλπιγγες ἤχουν καὶ πάλιν. Αὐτὴν τὴν φορὰ διὰ τὰ δώσαν τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρετος. Ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶν ἀγῶνες. Ἀγῶνες παλαιστικοὶ ποὺ εἶχον ὅμως τραγικὸ ἀποτέλεσμα διὰ τοὺς ἡττημένους. Δὲν ἔφευγον ποτὲ ζωντανοὶ ἀπὸ τὸ στάδιον.

Τότε ἐνεφανίσθη ὁ Λιαῖος, φοβερός καὶ τρομερός εἰς ὄψιν. Βάρβαρος ὄχι μόνον εἰς τὴν ψυχὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐμφάνισιν. Ἀήτητος παλαιστής καὶ δεξιότηχης μονομάχος. Ἐφερε μίαν βόλτα εἰς τὴν κονίστρα τοῦ σταδίου καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ αὐτοκράτορα. Ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτισε ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ. Προκαλοῦσε ὅποιον ἤθελε νὰ παλαίψῃ μαζί του. Ὑβρίζει τοὺς χριστιανούς καὶ ἐβλασφήμα τὸν Χριστόν. Μὲ μεγάλας φωνὰς ἐπανελάμβανε τὴν πρόσκλησιν. Εἰς τὸ στάδιον ἠπλώθη σιωπὴ θανάτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέβη μὲ γοργὸ βῆμα πρὸς τὰς κερκίδας ἓνας νέος. Ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ στάδιον καὶ διηρυνήθη εἰς μίαν κοντινὴν φυλακὴν. Πίσω ἀπὸ τὰ χονδρὰ σίδηρα ἐνὸς κελλίου εὐρίσκετο ἓνας νέος, ὁ ὁποῖος εἶχεν εὐγενὴ χαρακτηριστικά. Δημήτριε, εἶπε, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω τὴν εὐχὴ καὶ εὐλογίαν σου. Σὲ λίγο θὰ ἀγωνισθῶ ἐναντίον τοῦ Λυαίου.

Προσενῆλθον δι' ἐμέ. Ὁ Δημήτριος ἔδωσε τὰς χεῖρας του εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Νέστωρος καὶ τὸν ἠλόγησε. Ἐπειτα γονατιστὸς καὶ γεμάτος κατάνυξιν ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὁ Δημήτριος ἦτο νέος ἀλλὰ διακεκριμένος καὶ ἐπιφανὴς ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Ἀπὸ τὸ προηγούμενον ὅμως ἔτος τὰ πράγματα δι' αὐτὸν ἔλαβον ἄλλην τροπὴν. Ἐνὰ διάταγμα αὐτοκράτορος κὼν ἔδωσε εἰς ἀπὴν διωγμὸν τοὺς χριστιανούς.

Ὁ Δημήτριος ποὺ ἦτο θαρραλέος καὶ τίμιος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποκρύψῃ τὴν πίστιν του. Ὁμολόγησε φανερὰ καὶ μὲ ἀποφασιστικότητά ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Τὸ τί ἐπηκολούθησε εἶναι εὐνόητον. Ἡ φυλακὴ ποὺ εὐρίσκετο ἦτο ὁ προθάλαμος τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ ἐποχὴ ὅμως ἦτο ἡφαιστειακὴ. Ἡ κτηνώδης καὶ παχυλὴ εἰδωλαλατρεία εἶχε διαγράψῃ τὴν τροχίαν τῆς καὶ τὸ τέλος ἐγγὺς ἦν. Τὰ ὑγιέστερα στοι-

χεῖα ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν μίαν ἄλλην γλῶσσαν. Τὴν γλῶσσαν τοῦ Ναζωραίου.

Ὁ Δημήτριος ἦτο δέσμιος, τὸ κήρυγμά του ὅμως πετοῦσε ἐλεύθερο εἰς τὰς ψυχάς. Οἱ νέοι ἀπορροφούσαν τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ὅπως αὐτὴ ἀνέβλυζε ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ Νέστωρ.

Ὁ Νέστωρ, λοιπόν, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν του ἔτρεξε σὰν ἀστραπὴ καὶ εἰσῆλθε στὸ στάδιο. Ὁ Λυαῖος συνέχισε μὲ μεγάλες φωνὰς τὴν πρόσκλησιν. Τότε ἐφάνη ἔμπροσθεν τοῦ ὁ Νέστωρ.

Εἶμαι ἔτοιμος νὰ παλαίψω μαζί σου, Λυαῖε, τοῦ, εἶπε, καὶ πιστεύω ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ θὰ σὲ συντρίψω.

Καὶ κατόπιν : ὁ Θεὸς τοῦ Δημητρίου βοήθησέ με, εἶπε καὶ ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς τὸν γιγαντώσωμον παλαιστή.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα τοῦ Λυαίου νὰ συντρίψῃ τὸν Νέστορα ἀπέτυχε.

Ἀπέτυχε καὶ ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη. Εἰς μίαν στιγμὴν μὲ ἓνα ἐπιδέξιο πῆδημα ὁ Νέστωρ εὐρέθη ἐπάνω εἰς τὸν Λυαῖο. Τοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμὸ μὲ δύναμιν καὶ τὸν ἐγκρέμισε μὲ πάταγο εἰς τὸ χῶμα.

Ἡ πάλιν ἐσυνεχίσθη μὲ μανία.

Ὁ Νέστωρ ὅμως ἔσφιγγε ὅλο καὶ πλεονάζοντα τὸν λαιμὸ τοῦ βαρβάρου. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ὁ Λυαῖος εἶχε παραλύσει. Μέσα εἰς σπασμούς καὶ ἀφροὺς ἔκειτο ἓνα ἄψυχο κουφάρι.

Θύελλα εἰς τὸ στάδιο. Ἰαχαὶ ἀλλὰ καὶ κατάπληξι. Ὅλοι ἤρχισαν νὰ φωνάζουν : Ὁ Χριστὸς τὸν ἐβόηθησε. Ὁ Θεὸς τοῦ Δημητρίου ἐνίκησε τὸν Λυαῖο.

Ὁ Διοκλητιανὸς ἐσυγκλονίσθη. Νὰ φονευθῇ ἄμέσως ὁ Νέστωρ. Ἐτρέξαν οἱ Πραιτωριανοί. Ἐσφραντὰ ξίφη καὶ κατέσφαξαν τὸν νεαρὸν ἥρωα ἐπάνω εἰς τὸ πτώμα τοῦ Λυαίου.

Ποῖος εἶναι ὁ Δημήτριος ; ἠρώτησε. Μήπως ὁ πρώην στρατηγὸς μου ; Τοῦ εἶπον ὅτι ναί. Νὰ φονευθῇ διέταξε. Οἱ στρατιῶται ποὺ ἔφθασαν πρῶτοι εἰς τὸ κελλὶ τοῦ τὸν εὗρον νὰ προσεύχεται γονατιστός. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐφόνευσαν τὸν ἥρωα τῆς Πίστεως.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ

Ένας ἄρχοντας πλούσιος ἐθησαύριζε κατὰ πολλά, ποτὲ δὲν ἤθελε μήτε νὰ ἐξομολογηθῇ μήτε ἐλεημοσύνη νὰ κάμῃ. Εἶχε ἓνα υἱὸν ὡς δέκα χρόνων. Ἦλθε καιρὸς καὶ ἄρρωστησε ὁ ἄρχοντας ἐκεῖνος. Τοῦ ἔλεγαν οἱ δικοί του νὰ ἐξομολογηθῇ, νὰ κάμῃ διὰ τὴν ψυχὴν του τίποτε. Αὐτὸς τοὺς ἔλεγε. "Ἄς εἶναι καλὰ τὸ παιδί μου. Ἐκεῖνο ἔχει νὰ κάμῃ διὰ τὴν ψυχὴν μου. Ὅλος μὲ τὸν διάβολο ἦτο καὶ ἡ γνώμη του δὲν ἤλλαζεν.

Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἦτο ἓνας πνευματικός ἐνάρετος. Πηγαίνει καὶ ξυρίζει τὰ γένια του, ἐνδύεται φορέματα κοσμικά καὶ πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι τοῦ πλουσίου. Κτυπᾷ εἰς τὴν πόρτα. Βγαίνουν καὶ τὸν ἐρωτοῦν τὴν γυρεύει. Ἀπεκρίθη πὼς εἶναι ξένος ἄνθρωπος καὶ ἔτυχα ἐδῶ λέγει εἰς τὴν χώραν σας. "Εμαθα πὼς εἶναι ὁ ἄρχοντας τῆς χώρας ἄρρωστος, καὶ ἦλθα νὰ τὸν ἰδῶ καὶ ἐγὼ ἐπειδὴ εἶμαι ἱατρός. Εὐθὺς τὸν ἐδέχθησαν. Ἦσαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς του γύρω του καὶ τὸν ἐπαράστεκαν.

Τοὺς λέγει : πὼς εἶναι ὁ ἄρρωστος ; Ἀπεκρίθη ὁ ἄρρωστος καὶ τοῦ λέγει : Ἀχαμνὰ εἶμαι ἀφέντη. Λέγει ὁ ἱατρός. Τι σοὺ λέγουν οἱ ἱατροὶ τῆς χώρας σας ; Λέγει ὁ ἄρρωστος. Μὲ λέγουν πὼς εἶμαι ἀχαμνὰ διὰ τὸν θάνατον. Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ λέγει ὁ πνευματικὸς ἱατρός. Καὶ ἐγὼ τὸ λέγω ὅτι πεθαίνεις. Μὰ ἀνίσας καὶ εὐρίσκετο ἓνα ἱατρικὸν ὅπου γινώριζον δὲν ἀπέθνησκες. Τοῦ λέγει. Τι ἱατρικὸν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται νὰ εὐρώμε ; Καμῶνεται πὼς δὲν ἤξεύρει καὶ ἐρωτᾷ. ἔχει κανένα παιδί ; Τοῦ εἶπαν πὼς μόνον ἓνα ἔχει. Τοῦ λέγει ὁ πνευματικὸς. Νὰ μὴ λυπάσαι, τὸ ἱατρικὸν σου εὐρέθη. Ἐγὼ σοὺ ὑπόσχομαι πὼς δὲν ἀποθνήσκεις. Γυρεύει νὰ τοῦ δώσουν ἓνα φλυτζάνι νερὸ καὶ ἀλεύρι. Τὰ ἀνακατώνει καὶ καμῶνεται πὼς καὶ κάτι ἄλλο ἱατρικὸν βάνει μέσα καὶ λέγει. Τώρα τὸ ἱατρικὸν εἶναι ἔτοιμον, μόνον χρειάζεται νὰ ἔλθῃ τὸ παιδί σου ἐδῶ νὰ τοῦ σπᾶσω τὸ δάκτυλόν του τὸ μικρὸν μὲ τὸ βελόνι νὰ στάξῃ τρεῖς σταλαγματιὲς αἷμα, νὰ σοὺ τὸ δώσω νὰ τὸ πῆς καὶ εὐθὺς νὰ γίνῃς καλά.

Τὸ παιδί ἔπαιζε μὲ τὰ ἄλλα παιδιά. Στέλλουν εὐθὺς καὶ τοῦ λέγουν. "Ελα παιδί μου ὅπου ἦλθε ἓνας ἱατρός νὰ κάμῃ τὸν πατέρα σου καλά. Τὸ παιδί ἤθελε νὰ παίξῃ ὅμως τὸ ἔφεραν. Καθὼς τὸ βλέπει ὁ ἱατρός τοῦ λέγει. "Ελα παιδί μου νὰ σοὺ σπᾶσω τὸ μικρὸ δάκτυλό μου ἓνα βελόνι, νὰ στάξῃς τρεῖς σταλαγματιὲς αἷμα ἐδῶ μέσα ὅπου ἔχω κάτι ἱατρικὸν νὰ τὸ δώσω νὰ τὸ πῇ ὁ πατέρας σου νὰ γίνῃ εὐθὺς καλά. Λέγει τὸ παιδί.

Ἐτρελλάθηκα ἢ ἐπαλάβωσα νὰ χαλάσω ἐγὼ τὸ δάκτυλό μου ; Λέγει ὁ ἱατρός. Εἰς ἐσὲ παιδί μου κρέμεται ἢ νὰ ζήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ.

Δὲν βλέπεις πόσα ἐσύναξε νὰ σοὺ ἀφήσῃ ; Λέγει τὸ παιδί. Ζήσῃ δὲν ζήσῃ ἐγὼ δὲν χαλῶ τὸ χέρι μου καὶ ἔφυγε.

Λέγει ὁ ἱατρός τοῦ ἄρχοντος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πνευματικὸς τῆς χώρας καὶ τὸ ἔκαμα τοῦτο διὰ νὰ σοὺ δείξω πὼς ἀπὸ τὸ παιδί σου μὴν ἐλπίζῃς τίποτε διὰ τὴν ψυχὴν σου νὰ σοὺ κάμῃ.

Τότε σηκώνεται ὁ ἄρρωστος. Ἐγὼ λέγει ἐκόλασα τὴν ψυχὴν μου διὰ τὸ παιδί μου, νὰ τοῦ ἀφῆσω πολλά, κι' ἐκεῖνο δὲν τὸ ἐβάσταξε ἡ καρδιά του νὰ δώσῃ τρεῖς σταλαγματιὲς αἷμα διὰ τὴν ζωὴν μου ; Καλὰ λέγεις πνευματικὲ μου. Εὐθὺς γυρεύει τὰ δευτέρια του, τὰς ὁμολογίας του καὶ τὰ ξεσχίζει. Ἐμοίρασε ὅλα του τὰ πράγματα, δὲν ἀφῆσε τίποτε, καὶ τὸ παιδί του τὸ κατέστησε πᾶμπτωχον καὶ ἐκέρδισε τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται πάντοτε.

Τώρα ὅσοι ἔχετε παιδιά μὴν ἐλπίζετε καὶ λέγετε, πὼς εἶναι καλὸ τὸ παιδί μου καὶ ἐκεῖνο ἔχει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ψυχὴν μου.

Ὅ,τι κάμνει ὁ ἄνθρωπος μόνος του ἐκεῖνο εὐρίσκει εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΥΠΟ Ε. Μ.

«Όλος ο χριστιανικός πολιτισμός, όστις έδημιουργήθη, άφ' ής ή χριστιανική θρησκεία ένεφανίσθη και ήρξατο εξαπλουμένη μέχρι των καθ' ήμας χαλεπών χρόνων είναι τεθεμελιωμένος και έρείδεται στερεώς επί των δύο άδιασείστων και άκλονήτων θεμελίων, τά όποια καλούνται Μοναχισμός—Ορθοδοξία.

Είς όλας τας χρονικάς περιόδους της Ιστορίας της Έλληνικής φυλής αί δύο αύται δυνάμεις δραματίσαν σημαντικόν και πρωτεύοντα ρόλον, και άμφοτέραι συνφανθείσαι άδιασπάρτως, έμεγαλούργησαν και μετέβαλον πολλάκις την όψιν του κόσμου. Μοναχισμός—Ορθοδοξία!

Τί κοινόν ύπόρχει, όποία συνάφεια ύφίσταται μεταξύ των δύο τούτων πραγματικοτήτων; έν πρώτοις τονίζομεν, ότι Μοναχισμός άνευ Ορθοδοξίας είναι ούτοπία και Ορθοδοξία άνευ Μοναχισμού είναι «χαλκός ήχών ή κύμβαλον άλαλζον».

Είναι δυνατόν ποτέ ο Μοναχισμός να εξαρθή είς τό ύψος της θείας άποστολής του, να επιτύχη της έκκληρώσεως των ύψηλών ιδεωδών του και να φανή άντάξιος των όσων δι' αυτόν φιλοσοφεί ο μέγας Πατήρ της Έκκλησίας, Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης, χωρίς να κινηται και να ενεργή έντός της ζειδωρόν και όξυγονούχου άτμοσφαιράς της Ορθοδοξίας;

«Ο μοναστικός βίος, κατά τον προμνημονευθέντα Άγιον, ύψηλή πολιτεία έστί, άκρα φιλοσοφία, πασών του Κυρίου έντολών μίμησις και δοχείον, έξω έσκήνωται όδυνών και άθυμιών, ούδενι μόν ύποκύπτουσα πάθει, μετώρα δέ φρονούσα και ύπερουράνια κατορθούσα έστιν αύτη ή βασιλεία του Θεού».

Η Ορθοδοξία, έξ άλλου, ήδυνήθη και δύναται να θριαμβεύη και να διατηρηται είς την πρότερον αιγλήν και τό μεγαλείον της άνευ της συμπαραστάσεως του Μοναχισμού; άσφαλώς, όχι.

Δι' αυτόν τόν λόγον άκριβώς αί δύο αύται έννοιαί και πραγματικότητες είναι συνναφείς, άλληλένδετοι και άρρήκτως συνδεδεμένοι εκάστη έξ αυτών μετά της έτέρας. Η ιστορική αλήθεια μάς πείθει, ότι είς όλας τας έποχάς ή Ορθοδοξία μεγάλως έστηρίχθη και έτυχε πολλαπλών ύπηρεσιών και προσφορών υπό του Μοναχισμού της (δηλαδή του Ορθόδοξου Μοναχισμού). Είς πάσας τας κρίσεις στιγμάς, καθ' ός διεκινδύνευν ή ύπόστασις της και έτεινεν ίκετίδας χείρας προς τους Μοναχούς, τά εκλεκτά ταύτα μέλη της Ορθόδοξου Έκκλησίας και ήται άρωγήν και συμπάρασιν, οι Μοναχοί ήσαν πρόθυμοι να την βοηθήσουν.

Αί ιεραί Μοναί υπήρξαν άνέκαθεν τά όχυρά της Ορθοδοξίας και τα έσωτερικά δομητήρια ιεραποστολικής Ορθοδοξού προπαγάνδας και προσηλυτισμού. Έντός των ιερών Μονών διειρηγήθη άμείωτος ο σεβασμός προς την άλώβητον τήρησιν των σεπτών παραδόσεων και κατειργάσθησαν τό μεγαλείον και ή δόξα της Ορθοδοξίας.

Ποίους άγώνας, ποίας έξορίας, ποίας φυλακάς, τλαιπωρίας, κακώσεις και κινδύνους δέν ύπέστησαν

οί Όσοι Πατέρες οι έν ταίς Μοναίς ασκούμενοι χάριν της Ορθοδοξίας;

Άρκεί να ρίψωμεν έν βλέμμα είς την περίοδον της Εικονομαχίας διά να μείνωμεν έκθαμβοί προ του σθένους και της άνδρείας των Μοναχών, οίτινες ούδ' έν τού άίματός των δέν έφείσθησαν χάριν της Ορθοδοξίας. Ο πατριάρχης Γερμανός ο διεκτραυγδών τά κατά την Εικονομαχίαν είς τό περί Συνόδων (Φιλάρετος Βαφείδης, έκκλησ. Ιστορία, Τόμος Β' σελ. 33) άφηγείται τά εξής : «Κίνδυνος ούχ ό τυχών άλλα και λίαν όλέθριος σχεδόν την οικουμένην έμπεριείληφε, πλείστων ιερών τε και λαϊκών. περισσοτέρας δέ των τώ μοναχικώ ασκούμενων Τάγματι θεοσεβεστάτων άνδρών, μεταναστών των οικείων γεγεννημένων και έν έξορία και γυμνητεύσει μετά και των του σώματος μελών άφαιρέσει, είς διασποράν και έρημώσιν παραπεμφθέντων.».

Είς την ιστορίαν του ο Φιλάρετος Βαφείδης έκθέτων και έξιστορών τά δεινοπαθήματα των Μοναχών κατά την Εικονομαχίαν λέγει, ότι τά κτήματα των Μονών έδημεύοντο, πολλά Μοναί μετεβάλλοντο είς στρατώνας και φρούρια και τινες Μοναχοί έθανάτουντο, ένθ' άλλοι μυριοτρόπως έβασανίζοντο. Και ένθ' πλείστοι εκ του ιερού κλήρου εκαιμον όρισμένους ύποχωρήσεις. αί Μοναχοί αντιθέτως έδείκνυνον κατά την περίοδον ταύτην άπαράμιλλον ήρωϊκήν άντίστασιν.

Άλλων Μοναχών έξωρύττοντο οι όφθαλμοί, άλλων άπετέμνοντο αί ρίνες και τά ότα, άλλοι είς κωνιάν γάμου έξηναγκάζοντο και επί τέλους, ίνα τελείως καταχλευασθώσιν περιεπομπεύθησαν ήμέραν τινά, κατά τόν αυτόν ιστορικόν, πολλοί φέροντες είς τους βραχίονας αυτών προσδεδεμένας μοναχάς.

Μεταξύ των ύπερμάχων των ιερών εικώνων ιδιάζουσαν θέσιν κατέχον είς τό πάνθεον των Εικονοφίλων Ηρώων ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός και ο Άγ. Θεόδωρος ο Στουδίτης. (Άκολουθεί)

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται υπό Συντακτικής Έπιτροπής
Υπεύθυνος ύλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Αθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έσωτερικού : Έξάμηνος δραχμάς 15.—
» Έτησία » 30.—
Έξωτερικού : Έξάμηνος δολάρια 2
» Έτησία » 4

Τιμή Φύλλου δραχ. 1

«Από την λαμπράν πανήγυριν τῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Σκήτην τῶν Κουσκοκαλυβίων Ἁγίου Ὁρους Καλύβης τοῦ π. Ἀντωνίου Μουσιάνα τῆς τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ

Πανάρχαιος εἶναι ἡ διαπίστωσις, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία δὲν εἶναι ὑπόθεσις ὀλκῶν ἀγαθῶν. Ὁ χριστιανισμὸς ἐπιβεβαιώνει κατηγορηματικῶς τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀγάλλεται μόνον ὅταν εὐρίσκεται ποντὰ εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Τὸ δρᾶμα τῆς δυστυχίας τῆς, ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεόν, οὐδεὶς τεχνικὸς πολιτισμὸς ἡμπορεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Ὁ διχασμὸς καὶ ἡ δυστυχία τῶν «πεπολιτισμένων» ἀλλὰ ἀθρήσκων ἀνθρώπων τῆς σήμερον φωτίζουν ὅλον τὸ τραγικὸν βάθος τοῦ ἀδιεξόδου.

Ἀποδείξει «ἐκεῖνα» ποὺ συμβαίνουν στὴν πῖθ εὐμεροῦσα χώρα τῆς Εὐρώπης, τὴν Σουηδία, τὴν χώρα ποὺ μαστίζεται ἀπὸ τὴν λεγομένη «κρίσι εὐμερίας», μιὰ κρίσι σοβαρὴ, ὅσο καὶ ἀδιανόητη. Ἐλάχιστοι στὴ Σουηδία θὰ εἶχαν λόγους νὰ εἶναι δυστυχισμένοι γιὰ λόγους οἰκονομικοῦς, γιὰτὶ ὅλοι ἀπολαμβάνουν οἰκονομικὰ ἀγαθὰ, σὲ ἀφθονία σχεδόν. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας ἐκεῖ εἶναι ὀξύτερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα τῆς Εὐρώπης, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τῆς ὑποανάπτυκτες.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὅτι ἡ λαχειοφόρος ἀγορὰ τοῦ ἡμετέρου σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», ἀναβάλλεται διὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1962, ὅτε δι' ἑτέρας ἐγκυκλίου θὰ καθορισθῇ ἡ ἡμερομηνία.

Ἀθῆναι 28/10/61

Ἡ Πρόεδρος
Μαρία Παπαμακαρίου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος μου, ἐκφράζω τὰς ἐσωτερικὰς τῆς καρδίας μου διαθέσεις, ἐνώπιον τοῦ καρδίας καὶ νεφροῦς ἐτάζοντος Παντεπόπτου Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστεπανόμου πληρώματος τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπόσχομαι ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀκολουθῶ καὶ

θὰ ὑπακούω εἰς τὴν Ἠγεσίαν αὐτῆς, ὡς πιστὸν τέκνον αὐτῆς. Τὸ παρὸν δημοσιευθῆτω εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Μετὰ σεβασμοῦ

† Ἀρχιμ. ΔΑΝΙΗΛ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Οὐδὲν βιβλίον εἶναι τόσον ἀπλοῦν καὶ τόσον διανγῆς ὅσον εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον. Καὶ ὅμως οὐδὲν βιβλίον δύναται νὰ παρερμηνευθῇ εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπίνη καρδιὰ εἶναι πονηρά.

Ἐκεῖνος εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ γίνῃ πτωχός.

Ὅποιος δὲν ἡσθάνθη τὴν ταπεινώσιν αὐτὸς δὲν ἔχει δοκιμάσει τὸ γλυκύτερον νόμα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἐδέχθη τὸν φωτισμὸν τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐλογημένος. Αὐτὸς εἶδε μυστήρια τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζε προηγουμένως. Δὲν ἐφантаζεται ὅτι ὑπάρχουν ἐντὸς τῶν πηλίνων σκευῶν ποὺ εἶναι οἱ ἀνθρώποι. «Ἐχομεν γὰρ τὸν θυσσαυρὸν τούτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσι» καθὼς λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Οί καιροί είναι κρίσιμοι. Αυτό κάθε άλλο παρά αποτελεί ιδιική μας επινόηση. "Όπως ή ασθένεια δεν είναι επινόησης του Ιατροῦ ἀλλὰ κατάστασις τοῦ πάσχοντος, ἔτσι καὶ ἡμεῖς οὐλοῦμεν διὰ τὴν ἡθικὴν κάμριν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, τὴν ὁποῖαν βλέπομεν, ἀκούομεν καὶ σφραγίζομεθα. Οὔτε διογκώομεν οὔτε παραποιῶμεν τὰς καταστάσεις. "Αν κροῦομεν τὸν κώδινα τοῦ κινδύνου εἶναι διότι τὰ πρόγματα ἐπιβάλλουν τὸν συναγερμένον. "Αν ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἐπ.σήμεαν τῆς νόσου εἶναι διότι αὕτη κρυφοῦται τὸν θάνατον. Αὐτοτυχῶς δὲ τὰ συμπτώματα τῆς παραλύσεως εἶναι ἐμφανῆ. "Ἡ «πεπολιτισμένη» ἐγγὺς ἡ μακρὰν κοινωνία ἐπανέρχεται εἰς τὸν νόμον τῆς ζούγκλας. "Ἡ ἐξαχρείωσις καὶ ἡ κτηνωδία προβάλλει τὸ ἀναισχυτον πρόσωπόν της. Καὶ ἡ "Ελλάς διὰ τὴν μὴ φανῇ καθυστερημένην πιθηκίζει, ἀταμάσῃ τὴν ἐθροπαϊκὴν ἀναισχυντίαν. Κατὰ πόσον λοιπὸν παραμορφώομεν τὴν κατάστασιν θὰ φανῇ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα δείγματα τῆς εἰδησεογραφίας τοῦ ἡμερησίου τύπου τὰ ὁποῖα δημοσιεύομεν κατωτέρω. Δίδουν μίαν ἀδρὰν εἰκόνα τοῦ ἁλλοπροσάλλου αἰῶνος μας. Τὰ συμπεράσματα καλοῦνται νὰ συναγάγουν οἱ ἀναγνώσται.

Χαρτοπαικτικὴ ἀγωγή.

Εἰς τὰς προσφάτους ἐντυπώσεις "Ελληνος ἱατροῦ περιδεύσαντος τὴν Ἑρῶπην ἀναγράφεται μὲ φρίκην καὶ ἡ κατωτέρω, ἡ ὁποία ἀφίνει ἐμβρόντητον τὸν καθένα διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον «ἐκπαιδεύουν» οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς τοὺς νεαροὺς βλαστὺς τῆς "Ιταλίας. (Φρέρηδες ὀνομάζονται οἱ φραγκοπαπάδες).

«Καὶ καθὼς μῆκαμε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μερικὰ σαλόνια του, εἶδαμε καὶ μὲς ἕκαμε κατὰπληξί, καὶ παρακολούθησαμε ἐπὶ πολὺ καθισμένα στὰ τραπέζια ὁμάδες ἀπὸ παιδιὰ—ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ τὰ συνώδευαν οἱ Φρέρηδες—νὰ παίζουν..., χαρτιά, νὰ παίζουν πόκερ καὶ πόκα μὲ λεφτὰ !! Τὸ τονίζω κεφαλαιῶς, μὲ ΛΕΦΤΑ !, γιὰτὶ πραγματικὰ εἶναι τερατώδες ἂν τὸ καλοσκεφθῇτε... Γιὰ προσέξτε τὰ παιδιὰ 10, 12 καὶ 15 χρονῶν, ἃς ἀφῆσω τὰ μεγαλύτερα, νὰ παίζουν πόκερ μὲ λεπτὰ, καὶ παίζοντας νὰ ἔχουν τὴν ὄψιν χαρτοπαϊκτικῇ, νὰ νευριάζουν, νὰ ἀγωνιοῦν, νὰ θυμῶνουν καὶ νὰ—γιὰτὶ ὄχι ;—νὰ... χαρτοκλέβουν... Τράπουλες ἐπάνω στὰ τραπέζια καὶ μάρκες καὶ μονέδα καὶ τὰ τραπέζια γεμάτα τὴν κάθε ὥρα, πρωτὶ—ἀπόγευμα—καὶ μᾶλλον ὄχι κρυφά... Φρέρηδες νὰ παίζουν μαζί μὲ τὰ παιδιὰ δὲν εἶδαμε, δὲν θυμάμαι βέβαια καλὰ, μὰ νομίζω πὼς δὲν εἶδαμε. Εἶδαμε ὅμως φρέρηδες νὰ... καμαρώνουν νὰ παιδιὰ ποὺ ἐπαιζαν, εἶδαμε παιδιὰ νὰ ἀπλώνουν τράπουλα καὶ νὰ παίζουν μπροστὰ σὲ πολὺ ἄλλο κόσμον, καὶ θαυμάσαμε τὸ καινούργιον παιδαγωγικὸ οὐστῆμα γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν ποὺ ἐφαρμόζουν οἱ "Ἱταλοὶ παπάδες ἢ ποὺ τὸ ἀνέχονται αἰστω... Καὶ τώρα ποὺ τὸ ξανασκέφτομαι, τώρα ποὺ θυμάμαι πὼς κι' ἄλλοι στὴν Δυτικὴ Εὐρώπῃ εἶδαμε μικρὰ ἀγόρια νὰ παίζουν χαρτιά μὲ λεφτὰ, ἀγόρια οἰκογενειῶν ἃς ποῦμε, κι' ἔτσι φανερά, ἐπίσημα, λέω καὶ ρωτιέμαι μέσα μου «τί σοὶ ἀγωγή εἶναι αὕτη ;» κι' ἄλλοτε ξαναρωτιέμαι, μπάς καὶ μεῖς εἴμαστε οἱ καθυστερημένοι, καὶ οἱ ἄλλοι, αὐτοὶ ποὺ μαθαίνουν ἀπὸ μικρὰ τὰ παιδιὰ τοὺς νὰ χαρτοπαίζουν, εἶναι οἱ ἐν τάξει, οἱ συγχρονισμένοι, οἱ... προοδευτικοί... "Εσεῖς τί λέτε ;»

Τραγικὴ ἀντίθεσις

"Ο αὐτὸς ἱατρὸς ἐδοκίμασε νέαν ἐκπληξιν ὅταν ἀντίκρουσε τὰς πρωτογόνους συνθήκας ζωῆς ὥριστης ἐπαρχίας καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἶδε τὴν χλιδὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς ποιματωρικῆς ἐξοχότητος τοῦ μητροπολίτου. "Ἰδοὺ τί γράφει.

«Στάθηκα ἐκεῖ ἀκίνητος νὰ κυττάζω τὴν γυαλιστερὴν κούρσα μὲ τὰ ἀναπαυτικὰ καθίσματα ἴσως γιὰ πολλὴ ὥρα... Στάθηκα, κύτταζα καὶ σκεπτόμουν ἐκτός ἀπὸ τὴν κούρσα, τίς χρυσῆς πατερίτσες, τοὺς χρυσοὺς σταυροὺς, τίς χρυσῆς μίτρες, τὰ πολυτελῆ διαμερίσματα καὶ γραφεῖα, τίς βίλλες, τὰ εἰσοδήματα, τίς παρουσίες τίς μεγάλες καὶ τίς μύγες στὰ ρουθόδια τῶν παιδιῶν ποὺ ἔτρωγαν γλυφιτζούρια κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴν ἀκία τῆς κουρσάρας.

—Τοῦ Μητροπολίτου εἶναι...

Μοῦ πέταξε ἕνας χωρικός, ποὺ περνοῦσε καὶ ἀπόρησε, φαίνεται».

"Ἰδοὺ τί πταίει...

Καὶ ὅμως πλατῶσθε ἂν νομίζετε ὅτι ἡ κρατ, "Εκκλησία καθέδρει καὶ ὅτι δὲν ἀσχολεῖται μὲ γόνιμα ζή-

τήματα. "Ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἀνέλαβε διὰ στόματος προοδευτικῶν Θεολόγων νὰ καλλιιεργήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς βαθμιαίας καταργήσεως τοῦ γενεῖου καὶ τοῦ γά-
σον κλπ. "Ἰδοὺ λοιπὸν τί πταίει!

"Αν δὲν ἔχῃ ἀποστολικότητα, ἂν δὲν συγκινητῇ καὶ δὲν μεταδίδῃ βιώματα πταίει τὸ γάσον. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ προπομπὸς τοῦ νεωτερισμοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος γράφει εἰς τὸ περιοδικὸν «'Ορθόδοξος Σκέψις» τὰ ἑξῆς.

«Ἡ διατηρουμένη κόμη (λέγε κοτσίδα) τῶν κληρικῶν ἀποτελεῖ ἀνοήτως διατηρούμενον τουρκικῆς ἐποχῆς ἔθιμον ἀντιστρατευόμενον εἰς τὴν "Αγίαν Γραφήν, τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ τὴν μακρὰν πρᾶξιν τῆς "Εκκλησίας. ἁμαρτάνουσι δὲ καὶ κατὰ τῶν τριῶν τούτων οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κόμης.»

"Ο κόλαφος

Κατόπιν αὐτῶν εἶναι παράδοξον ὅτι "Ελλην πολιτικὸς φέρεται πρὸς τὴν Κρατοῦσαν "Εκκλησίαν ὡς εἰς Θεραπευτὴν τῆς πολιτείας καὶ παντελῶς ἀνυπόληπτον ;

"Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπάντησις του ποὺ ἀποκαλύπτει τὸν βαθὺν ξεπεσμόν τοῦ γοήτρου τῆς Κρατοῦσης "Εκκλησίας. «Δεσπότη μου, ἡ χώρα ἔχει σήμερον ἀνάγκην ἀπὸ μηχανικῶν καὶ γεωπόνων καὶ ὄχι ἀπὸ παπάδες !!

"Ο πνευματικὸς χειμὼν καὶ οἱ Λύκοι

Προῖόν αὐτῆς τῆς ἀνυποληψίας εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὴν ὁρθόδοξον "Ελλάδα θέτουν κατακτητικὸν πόδα ὁλονέν καὶ περισσότερον οἱ οὐνῖται. "Ἰδοὺ πὼς ἔλαβον τὴν ἄδειαν ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ των ὡς ἀποκαλύπτει ἐπιτροπὴ χριστιανῶν διαμαρτυρηθέντων πρὸς τοῦτο.

«Αἶγο πρὶν πεθάνῃ ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ Κράτους, ὑπέγραψε τὴν ἄδειαν νὰ κτίσουν τὸ «Σπίτι τοῦ Σατανᾶ ὁ δαίμονες Οὐνῖται» καὶ ὁ ὑπάλληλος αὐτοῦ (Σ.Σ. προφανῶς ἔννοσούν τὸν ἀποθανόντα πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου "Επικρατείας Σολωτῆν) ἔκαμε τὸ χατήρι ποὺ τοῦ ἐζήτησε ἡ οὐνίτισσα κόρη του».

"Ἡ πολλὴ ἀπελπισία οδηγεῖ εἰς τὴν ἐλπίδα

Οἱ ἄνθρωποι, εἶναι βέβαιον, ὅτι τελικῶς θὰ ἐπιστρέφουν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἀνεχώρησαν. "Οτι ὁ Θεὸς ἀποτελεῖ τὴν μόνην διέξοδον ἀρχίζει σήμερον νὰ γίνεταί συνειδήσις, ὁλων τῶν λαῶν. "Ο ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐωσφορικὴν του ὑπεροψίαν ἐφθάσε πολὺ βαθέως εἰς τὸ σπῆλαιον τοῦ μινωταύρου ὥστε ἡ ἐπιστροφή πρὸς τὴν ἐξοδὸν νὰ εἶναι δυνατὴ μόνον μὲ τὸ καθοδηγητικὸν γῆμα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ διατί.

«Μὲ τὴν ἔκρηξι μίδς βόμβας τῶν 50 μεγατόνων—εἶπε ὁ Σοβιετικὸς ἠγέτης—θὰ δοκιμάσωμε ἐπίσης τὸν μηχανισμό γιὰ τὴν ἔκρηξι τῆς βόμβας τῶν 100 μεγατόνων. "Αλλά, ἃς μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ προκαλέσωμε τὴν ἔκρηξι αὐτῆς τῆς βόμβας πᾶν ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἐδαφικὴ περιοχῇ».

"Ο κ. Χρυστοφὸς δὲν πιστεύει στὸν Θεό. Εἶναι ὅμως χαρακτηριστικὸ ὅτι, προκειμένου γιὰ τὴν βόμβα τῶν 100 μεγατόνων, αἰσθάνεται κι' αὐτὸς ἀκόμα τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν Θεόν. Τόσο μεγάλος εἶναι ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὸ νέο μεγαθήριον ποὺ εἰσβάλλει στὸν στίβο. "Εκεῖ φτάσαμε : Στὴ βόμβα τῶν 100 μεγατόνων.»